

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 10. aprīlī Apple Inc. iesniedza par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedumu lietā T-215/17 Pear Technologies/EUIPO – Apple (“PEAR”)

(Lieta C-295/19 P)

(2019/C 406/12)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Apple Inc. (pārstāvji: G. Tritton un J. Muir Wood, Barristers, kurus pilnvarojuši J. Olsen un P. Andreottola, Solicitors)

Pārējās lietas dalībnieces: Pear Technologies Ltd, European Union Intellectual Property Office

Ar 2019. gada 1. oktobra rīkojumu Tiesa (astotā palāta) nolēma apelācijas sūdzību noraidīt kā acīmredzami nepamatotu un nosprieda, ka Apple Inc. sedz savus tiesāšanas izdevumus pati.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 2. augustā iesniedza Tribunalul București (Rumānija) – Academia de Studii Economice din București/Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman - Ministerul Educației Naționale

(Lieta C-585/19)

(2019/C 406/13)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunalul București

Pamatlietas puses

Prasītāja: Academia de Studii Economice din București

Atbildētāja: Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman - Ministerul Educației Naționale

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar Direktīvas 2003/88/EK (¹) 2. panta 1. punktā definēto “darba laiku” ir jāsaprot “jebkurš laikposms, kurā darbaņēmējs strādā darba devēja labā un veic savu darbu vai pilda pienākumus” saskaņā ar vienu (pilna darba laika) līgumu vai saskaņā ar visiem (darba) līgumiem, kurus ir noslēdzis minētais darbinieks?
- 2) Vai prasības dalībvalstīm, kas ir paredzētas Direktīvas 2003/88/EK 3. pantā (pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka katram darbaņēmējam ir tiesības uz obligātu nepārtrauktu 11 stundu atpūtas laiku katrā 24 stundu laikposmā) un Direktīvas 2003/88/EK 6. panta b) punktā (prasība, lai vidējais nedēļas darba laiks, ietverot virsstundu darba laiku, nepārsniedz 48 stundas), ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nosaka ierobežojumus vienam [darba] līgumam vai visiem [darba] līgumiem, kas ir noslēgti ar vienu un to pašu darba devēju vai ar vairākiem darba devējiem?

- 3) Gadījumā, ja atbildes uz pirmo un otro jautājumu paredz interpretāciju, kas izslēdz iespēju, ka dalībvalsts valsts līmenī var reglamentēt Direktīvas 2003/88/EK 3. panta un 6. panta b) punkta piemērošanu attiecībā uz [katru] līgumu, ja nav valsts tiesību normu, kuras reglamentētu apstākli, ka minimāla ikdienas atpūta un maksimālais nedēļas darba laiks attiecas uz darbinieku (neatkarīgi no tā, cik darba līgumi ir noslēgti ar vienu un to pašu darba devēju vai ar vairākiem darba devējiem), – vai dalībvalsts iestāde, kas darbojas valsts vārdā, var atsaukties uz Direktīvas 2003/88/EK 3. panta un 6. panta b) punkta tiesību normu tiešo piemērošanu un sodīt darba devēju par direktīvā paredzēto ikdienas atpūtas un/vai maksimālā nedēļas darba laika ierobežojumu neievērošanu?”

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV 2003, L 299, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 19. augustā iesniedza Bundesverwaltungsgericht (Vācija) – Land Baden-Württemberg/D.R.

(Lieta C-619/19)

(2019/C 406/14)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāja: Land Baden-Württemberg

Atbildētāja: D.R.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/4/EK (¹) (2003. gada 28. janvāris) par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (VID) 4. panta 1. punkta pirmās daļas e) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “iekšējā informācijas apmaiņa” ietver visu informācijas apmaiņu, kas netiek izpausta ārpus iestādes, kurai ir pienākums sniegt informāciju, iekšējām struktūrām?
- 2) Vai “iekšējās informācijas apmaiņas” aizsardzība saskaņā ar VID 4. panta 1. punkta pirmās daļas e) punktu ir spēkā neierobežotu laiku?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir noraidošā: vai “iekšējās informācijas apmaiņas” aizsardzība saskaņā ar VID 4. panta 1. punkta pirmās daļas e) punktu ir spēkā tikai tik ilgi, līdz iestāde, kurai ir pienākums sniegt informāciju, ir pieņēmusi lēmumu vai ir pabeigts cits administratīvs process?

(¹) OV 2003, L 41, 26. lpp.